

Posudek vedoucí bakalářské práce Petry Růžičkové

Mgr.A. Lenka Klodová, Ph.D.

Petra Růžičková vytvořila za dobu svého studia v Ateliéru tělového designu mimo jiné práce sérii děl, které mají společné téma. Tím tématem byly její vlastní obsese, posedlosti a traumatické zážitky. Člověk by si řekl, že obsese, posedlost a trauma je nejskvělejším a nejbohatším materiálem pro umění již od dob romantismu. Specifičností přístupu Petry je, že její traumata jsou velmi obyčejná. Jsou to vlastně traumata a obsese, jejichž vlastnění a podléhání jim by skutečně mohlo být traumatické pro uměleckou duši, tak jak ji pojímal právě třeba romantismus, pro duši, která na křídlech fantazie létá vysoko nad hranici skutečného přzemního života. Mezi situace, které Petra ve svých dílech zpracovávala, patřilo např. namnožení a šíření kresby s nadávkou „Jsi hnusná tlustá chlupatá koule“, co by dětské urážky, které se Petře dostalo od její sestry. Petra kresbu provedla ve více než 200 kopiích, které tajně rozmísťovala v prostorech, kde se pohybovala. Toto šíření negativní energie si navíc pečlivě v zápisech dokumentovala. V další práci zmiňuje svou posedlost úklidem a správně vymačkanou zubní páskou, či zakončenou izolepou. Pro mně, která jsem vždy díla sledovala v jejich genezi dlouhou dobu, bylo poněkud překvapivé, jak se v konečném efektu nesečkávala s porozuměním. Téma, ze kterého vyplývala i neokázalá forma zpracování, bylo většinou shledáno příliš obyčejným, anebo příliš se bránícím empatii. Petra však vytrvale tuto hranici sdělnosti zkoumá a já jsem přesvědčena, že se jí to podaří právě v bakalářské práci.

Jedním z důvodů mého optimismu je to, že bakalářská práce se od osobního traumatu dostala i k obecnějšímu tématu a to ke specifické práci s jednou výtvarnou technikou. Projekt Kartotéka je postaven na vlastnoruční jednoduché čitelné kresbě. Petra je zručnou kreslířkou, ale nikdy tuto schopnost pro své projekty nevyužila. Nyní podle mně došlo ke šťastnému spojení. Petra může v kresbě realizovat svou potřebu po systematické až byrokratické práci a zároveň studijní kresbu pozvedá svým konceptem. Kresby věcí dostávají zvláštní charakter: danou věc zastupují. Petra si vytváří „záložní soubor“ všech svých věcí, tak jako by je skutečně dublovala. Když na vlastnictví věcí zdůrazní jeho psychologický význam pro ni místo praktického používání věcí, pak se věc a její kresba, kterou Petra provede, stává rovnou. Zajímavá je i úvaha nad tím, proč nepoužila fotografie. Vysvětluji si to větší bezprostředností kresby, magičností kresebného obcování s věcí.

Další zajímavé výtvarné kvality se do díla dostavily díky rozhodnutí zachovat reálné měřítko věcí a následné nutnosti papíry skládat a sponkovat. Stoh papírů sesutý ke straně se tak stává až trochu tragickým pomníčkem materiální i lidské pomíjivosti.

Autentický až terapeutický charakter díla Petra zdůrazňuje ještě plánem na jeho další život poté, co poslouží jako bakalářská práce. Bude fungovat jako reálná záloha v domě jejich rodičů, tj. v místě, které symbolizuje bezpečí. Proto vítám Petřinu důslednost, že dílu nezajišťuje žádnou prezentační platformu pro bakalářskou zkoušku.

Vracím se zpátky k romantické představě umělecké duše bezdotykově plachtící nad reálným životem a s úlevou konstatuji, že už dávno neplatí.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení A.